

JÓZSUÉ

9-16. FEJEZET

Jerikó és Aj városainak bevétele után a kánaáni királyok úgy gondolták, hogy egyetlen esélyük, ha szöveteznek egymással Izrael ellen.

A gibeóniak úgy döntöttek, hogy cselhez folyamodván békét fognak kötni Izraellel.

Meghallották ezt mindazok a királyok, akik a Jordánon túl a hegyvidéken, a Sefélá-alföldön és a Nagytenger egész partja mentén a Libánon felé laktak: a hettiták, az emóriak, a kánaániak, a perizziek, a hivviak és a jebúsziai.

Szövetkeztek egymással, hogy együttesen harcoljanak Józsué és Izrael ellen.

De meghallották Gibeón lakói, hogy mit tett Józsué Jerikóval és Aj városával, ezért ők cselhez folyamodtak. Elindultak, és így szerelték föl magukat: elnyűtt zsákokat szereztek szamaraikra, meg elnyűtt, megrepedezett és összekötözött borostömlőket, a lábukra elnyűtt és foltozott sarukat, magukra pedig elnyűtt ruhát. Útravaló kenyerek is mind száraz és csupa morzsa volt.

Így mentek Józsuéhoz a táborba, Gilgálba, és ezt mondták neki meg az izráelieknek: Messze földről jöttünk. Kössetek most szövetséget velünk!

Az izráeliek azonban ezt mondták a hivviaknak: Hátha köztünk laktok; hogyan köthetnénk akkor veletek szövetséget?

Azok ezt mondták Józsuénak: Szolgáid vagyunk. Józsué azonban megkérdezte: Kik vagytok, és honnan jöttök?

Azok ezt felelték neki: Igen messze földről jöttünk szolgáid, Istenednek, az ÚRnak nevéért, mert hallottuk hírért és mindazt, amit Egyiptomban vitt véghez.

Meg mindazt, amit az emóriak két királyával tett a Jordánon túl: Szíhónnal, Hesbón királyával és Óggal, Básán királyával Astárótban.

Ezért véneink és országunk lakói ezt mondták nekünk: Vegyetek magatokhoz útravalót, menjetek eléjük, és mondjátok nekik: Szolgáitok vagyunk, kössetek hát szövetséget velünk!

Itt a kenyerek: még meleg volt, amikor otthonunkban elláttuk magunkat vele, és elindultunk, hogy hozzátok jöjjünk, most meg már száraz és csupa morzsa lett.

Ezek a borostömlők is újak voltak, amikor megtöltöttük, most pedig repedezettek. A ruhánk és a sarunk is elnyűtt a nagyon hosszú úton.

Akkor kezükbe vették az emberek azoknak az útravalóját, de az ÚR akaratát nem kérdezték meg.

Józsué ráállt a békére, és szövetséget kötött velük, azzal az ígérettel, hogy életben hagyja őket. A népközösség vezetői pedig megesküdtek erre.

Három nappal azután, hogy szövetséget kötöttek velük, meghallották, hogy a közelből valók, sőt közöttük laknak.

Ez volt Józsué második hibája, amióta vezető volt: Aj esetében történt az első hiba, amikor kevés emberrel akarta bevenni Aj városát, és előtte nem imádkozott. Ugyanezt a hibát követte el itt is: nem kérdezte meg az Urat a gibeóniakkal kapcsolatban, hanem a külső jelek alapján döntött, és egy olyan szövetséget kötött, amely nem Isten szerint való volt.

Hányszor találjuk magunkat istentelen helyzetben azért, mert elfelejtjük először kikérni Isten véleményét. Amikor emiatt aztán nehéz helyzetbe kerülünk, akkor kétségbeesve rohanunk Istenhez. De ha először Őt kérdeztük volna, akkor megóvott volna sok tragédiától.

De a vezetők mind azt mondták az egész közösségnek: Megesküdtünk nekik az ÚRra, Izráel Istenére. Nem bánthatjuk őket.

Azt csináljuk velük, hogy életben hagyjuk őket, és akkor nem ér bennünket az ÚR haragja az eskü miatt, amivel megesküdtünk nekik.

Azt mondták a vezetők, hogy életben maradhatnak, de legyenek az egész közösség favágói és vízfordói. Így határoztak róluk a vezetők.

Józsué pedig hívatta őket, és így beszélt hozzájuk: Miért csaltatok meg bennünket? Azt mondtátok, hogy nagyon messze laktok tőlünk, pedig köztünk laktok?!

Legyetek hát átkozottak! Ne fogyjanak ki közületek a szolgák, az Isten házának favágói és vízfordói!

Azok ezt felelték Józsuének: Mivel tudomásukra jutott szolgálóidnak, hogy Istenetek, az ÚR megígérte szolgálójának, Mózesnek, hogy nektek adja az egész országot, és kipusztítja előleket az ország minden lakóját, nagyon féltettük tőletek az életünket, ezért tettünk így.

Most már a kezekben vagyunk, bánj velünk úgy, ahogyan jónak és helyesnek látod!

Józsué pedig így cselekedett velük: Megmentette őket Izráel fiainak a kezéből, és nem gyilkolták le őket.

Azon a napon Józsué elrendelte, hogy a közösségnek, valamint az ÚR oltárának a favágói és vízfordói legyenek azon a helyen, amelyet majd kiválaszt az ÚR. Így van ez ma is.

A gibeóni városok egyike volt Kirjat-Jeárim, ahol a szövetség ládáját tartották egészen Dávid uralkodásáig, és ő volt az, aki elvitette azt később Jeruzsálembe.

A szövethető királyok, amikor meghallották, hogy a gibeóniak szövetséget kötöttek Izraellel, akkor elhatározták, hogy megtámadják Gvibeón városát.

Akkor a gibeóniak ezt az üzenetet küldték Józsuének a gilgáli táborba: Ne hagyd cserben szolgálóidat! Gyere föl hozzánk gyorsan, és szabadíts meg! Segíts rajtunk, mert a hegyvidéken lakó emóriai királyai összefogtak ellenünk!

Erre fölvonult Józsué Gilgálból egész hadseregével, valamennyi vitéz harcosával.

Az ÚR ezt mondta Józsuének: Ne félj tőlük, mert a kezembe adom őket! Senki sem állhat meg közüliük előtted.

Józsué hirtelen rájuk tört, miután egész éjszaka menetelt Gilgálból.

Az ÚR megzavarta az ellenséget Izráel előtt, úgyhogy Izráel nagy vereséget mért rájuk Gibeónnál, üldözte őket a béthóróni hágó felé, és vágta őket egészen Azékáig és Makkédáig.

Amikor menekültek Izráel elől, az ÚR nagy jégesőt hullatott rájuk az égből a béthóróni lejtőn egészen Azékáig, és meghaltak. Többen haltak meg a jégesőtől, mint amennyit fegyverrel mészároltak le Izráel fiai.

Amikor az ÚR Izráel fiai kezébe adta az emóriákat, Józsué az ÚRhoz szólt, és ezt mondta Izráel jelenlétében: Nap, maradj veszteg Gibeónban, te is hold, az Ajjálón-völgyben!

És veszteg maradt a nap, megállott a hold is, míg ellenségein bosszút állt a nép. Meg van ez írva a Jásár könyvében. Megállt a nap az ég közepén, nem sietett lenyugodni egy teljes napig.

Nem volt ilyen nap sem azelőtt, sem azután, hogy emberi szóra így hallgatott volna az ÚR, mert az ÚR harcolt Izráelért.

Valóban egy nagyon különleges esemény volt ez. Amikor a Bibliában egy természetfeletti csodáról olvashatunk, akkor rögtön jönnek az okoskodók, főleg azok, akik nem hisznek Istenben, vagy azok, akik Istent az emberhez hasonlónak gondolják. A csodák mindig kételkedést okoznak az ilyeneknek, és aztán ezek hajlamosak még fel is nagyítani az általuk látott problémákat.

Például, az egyik hihetetlen dolog ezzel kapcsolatban számukra az, hogy szerintük, ha a Föld hirtelen megállna, mivel előtte majdnem 1000 mérföldes óránkénti sebességgel forgott, ezért minden ember lerepülne a bolygónkról. De semmi sem utal arra, hogy ez a megállás hirtelen történt volna. Ha mondjuk 6

óraiba került volna ez a megállás, akkor a centrifugális erő szempontjából olyan lett volna, mintha a 90 km/órával guruló autót 20 perc alatt akarnád megállítani. Semmit sem éreznél a tested ellen fellépő erőkből.

Ha a földet 8 perc alatt állította volna meg Isten, az pedig kb. 30 másodperc alatti megállással egyenérékű 90km/óra sebességről, amelyhez még a biztonsági öv sem szükséges. De semmi sem utal arra, hogy a föld azonnal megállt volna.

Józsue kérésére tehát egy nagyon hosszú nap kellett ez legyen, ugyanakkor hatalmas jégesőt is bocsájtott az Úr az ellenségeikre is, amelynek nyomán több ember pusztult el, mint a kardcsapások következtében.

Egy nagyon érdekes könyvet írt Emanuel Wilakowski, a címe „Világok harca”. Az ő elmélete szerint a Vénusz bolygó kétszer is belépett a mi Naprendszerünkbe az ember földi történelme során.

Először akkor, amikor Izrael gyermekei Egyiptomból jöttek ki, és több csapásnak is a Vénusz közelsége lehetett az oka.

A második eset pedig szerinte akkor történt, amikor itt Józsue ezen a hosszú napon legyőzte az ellenségeit.

Wilakowski azt állítja, hogy azelőtt a Föld az ellenkező irányba forgott. Elmélete szerint, ha Józsue idejében ilyen hosszú nap volt a földön, akkor más eseményeknek, feljegyzéseknek is igazolniuk kell, hogy máshol hosszú éjszaka vagy hosszú nappal volt.

Az inka indiánok történelmi feljegyzései között meg is találta azt az írást, amikor egy nagyon hosszú éjszakáról írnak, és ugyanakkor hatalmas viharok, földrengések és szökőárok voltak azon a napon.

Wilakowski körbejárta a földet és sok más, ehhez hasonló feljegyzést talált, amelyek hosszú reggelekre, hosszú délutánokra utaltak, és amelyeket katasztrófális természeti jelenségek kísértek. Ő nem keresztény és nem is hisz Istenben, csak a Bibliát használja a saját elméleteinek bizonyítására, ugyanakkor történelmi bizonyítékokkal alátámasztja azt is, hogy ez az esemény megtörtént.

Nem biztos, hogy mindennel egyetértek, amit a könyvben leírt, de annak nagyon örülök, hogy a szkeptikusok számára is egyértelműen be tudja bizonyítani, hogy a Nap megállítása, pontosabban a föld forgásának leállítását megtörtént tény volt.

Ha viszont Istenről megfelelő képed van, akkor semmiféle bizonyítékra sincs szükség, mert egyszerűen elhiszed, hiszen az Isten szava ezt állítja. Egyeseknek viszont sok bizonyítékra van szükségük ahhoz, hogy számukra ilyen hihetetlen történetet elhiggyenek.

Nem volt ilyen nap sem azelőtt, sem azután, hogy emberi szóra így hallgatott volna az ÚR, mert az ÚR harcolt Izráelért.

Wilakowski szerint ez volt az az esemény, amely a Föld tengelyét 23 fokkal elhajlította, és ez a mai napig is így maradt, és ennek következtében van annyi jég a sarki területeken.

Azután visszatért Józsue az egész Izráellel a gilgáli táborba.

Az az öt király pedig elmenekült, és elrejtőzött a makkédai barlangban.

De jelentették Józsue-nak, hogy megtalálták az öt királyt, akik a makkédai barlangban rejtőznek.

Józsue ezt mondta: Gördítsetek nagy köveket a barlang szájára, és rendeljétek oda embereket, hogy őrizték őket.

Ti pedig ne álljatok meg, üldözzétek ellenségeiteket, vágjátok utócsapataikat, és ne engedjétek őket bejutni városaikba, mert kezetekbe adta őket Istenetek, az ÚR.

Józsué és Izráel fiai igen nagy csapást mértek rájuk, és szinte teljesen megsemmisítették őket. Csak azok maradtak meg közülük, akik elmenekültek, és bejutottak a megerősített városokba.

Ekkor visszatért az egész nép épségben Józsuéhoz a makkédai táborba. Senki se mert ezután fenyegetni Izráel fiait.

Akkor ezt mondta Józsué: Nyissátok ki a barlang száját, és hozzátok ide hozzám azt az öt királyt a barlangból!

Így cselekedtek. Odavitték hozzá a barlangból azt az öt királyt: Jeruzsálem királyát, Hebrón királyát, Jarmút királyát, Lákis királyát és Eglón királyát.

Miután odavitték ezeket a királyokat Józsuéhoz, magához hívatta Józsué az izráeli férfiakat mind, és azt mondta a harcosok vezéreinek, akik vele jártak: Jöjjetek ide, tegyétek lábatokat ezeknek a királyoknak a nyakára! Azok odamentek, és rátették lábukat azok nyakára.

Ekkor azt mondta nekik Józsué: Ne féljete, és ne rettegjete, legyetek erősek és bátrak! Mert így tesz az ÚR minden ellenségetekkel, akikkel harcolni fogtok.

Azután levágta őket Józsué, megölte, és felakasztotta őket öt fára. Ott maradtak a fákon fölakasztva egészen estig.

Naplementekor Józsué parancsára levették őket a fákról, bedobták a barlangba, ahol rejtőzködtek, és nagy köveket raktak a barlang szájára. Ott vannak ezek még ma is.

Ezután Józsué és az izraeli sereg bevette mindegyik várost.

A 42.-ik vers:

Mindezeket a királyokat és országukat egy hadjáratral foglalta el Józsué, mert Izráel Istene, az ÚR harcolt Izráelért.

Azután visszatért Józsué egész Izráellel a gilgáli táborba.

A Bírák könyvében olvashatunk egy éneket Istenről, amint használja a csillagokat, hogy segítse az Ő népének a harcát.

Vannak olyanok, akik magukat teisztikus evolúcionistaáknak hívják. Ők elfogadják, hogy eredetileg Isten teremtett mindent, de Istent egy erőnek látják, ami elindította az egész teremtést. Aztán szerintük Ő visszavonult, és hagyta, hogy minden tovább alakuljon, fejlődjön.

A teisztikus evolúció egy kísérlet volt az evolúció és a Biblia kombinálására, de ez ahelyett, hogy megválaszolta volna a kérdőjeleket, inkább csak több problémát okozott. Az ő tanait, az uniformitarianizmust Péter igen jól megfogalmazta a következőképpen:

az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek,

és ezt kérdezzetik: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.”

Az uniformitarianizmus tulajdonképpen azt hirdeti, hogy minden úgy fog folytatódni, ahogy az eddig alakult, másszóval semmilyen jelentős változás nem lesz: minden megmagyarázható a geológiai fejlődéssel, és a ma is megfigyelhető folyamatokkal.

Ez viszont pontosan ellentétben áll a Bibliával, mert nem hihetsz egyszerre mind a két dologban. Ezek kizárják egymást.

Emanuel Wilakowski egy másik könyvében, a „Megbolydult Föld”-ben teljesen ízekre szedi az uniformitarianizmust, és megcáfolhatatlan bizonyítékokkal teljesen elsöpri azt. Ezzel a tudósokat másodszer is térdre kényszeríti, mert bebizonyítja, hogy katasztrófikus változások nyomán jutott el a Föld a mai állapotába.

A Megbolydult Föld című könyvében bebizonyítja az Özönvíz megtörténtét. Nem az a célja, hogy ezt bizonygassa, de például ír hatalmas csontleletekről, amelyeket több angliai barlangban találtak. Ezek a csontok mind egyszerre kerültek oda, és mind súlyos sérülést szenvedtek valami hatalmas erőtől. Mindenféle és fajtájú állatok voltak ott együtt, pl. tigrisek és nyulak, amelyek egymás ellenségei, mégis egymás mellett pusztultak el.

Hajlamosak vagyunk arra, hogy tudat alatt úgy gondolkozzunk Istenről, mint Aki távol van, irányítja a világegyetemet, és nem avatkozik bele az életünkbe. Nem gondoljuk róla, hogy Őt ebben a pillanatban is nagyon érdekli az, hogy mit csinál.

Az egyik legfontosabb dolog, amit ki kell fejlesszünk magunkban, az Isten jelenlétének tudatos érzékelése mindenhol, minden körülmények között.

Tudnunk kell azt, hogy Istent életünk legapróbb részletei is érdeklik, az Ő „füle mindig nyitva van az igazak számára.”

Ha szükségben szenvedsz, ha szegény vagy, és elnyomnak a gazdagok, akkor is meghallja az Úr a te kiáltásod, még akkor is ha te azt hiszed, hogy ez nem így van.

Meghallotta Józsué kiáltását is, mert ő látta, hogy kezd beesteledni, és nem fogják tudni teljesen elpusztítani az ellenségeiket, és elkiáltotta magát, hogy „Nap, maradj veszteg!”, és a Nap úgy maradt még egy napig.

Lehet, hogy elhiszed, hogy Isten meg tudja gyógyítani a fájós lábujjadat, vagy a fülfájásodat, de igazság szerint nem gondolunk arra, hogy Isten drámai, hatalmas módon léphet közbe a mi életünk során.

Amikor Corona-ban indítottam el egy gyülekezetet, emellett dolgoznom kellett egy motel építkezésén, hogy a család anyagi szükségleteit betöltssem. Naponta, minden reggel volt egy 15 perces műsorom a rádióban, egy Biblia tanítás, és miközben a munkahelyemre vezettem, mindig szoktam ezt a műsort hallgatni, hogy ki tudjam javítani magam.

Hetente több száz mérföldet vezettem, és az autóm kezdett nagyon rozoga lenni. Az egyik hangszóró már tönkre ment, és csak a hátsó hangszóró szólt, miközben hallgattam a tanításomat. De egyszer csak olyan erősen kezdett zúgni a hangszóró, hogy már nem hallottam a műsort, és elkezdtem panaszkodni az Úrnak:

„Látod, Uram, a tegnap este levezettem ezt a hosszú utat, hogy megtarthassam a Biblia órám, már annyit vezettem, hogy leesnek a kerekek erről az autóról, mert szolgálni szeretnék. A családomnak ételre van szüksége, ezért dolgozom ezen az építkezésen. Nem szeretem ezt a hosszú utat, mert olyan unalmasá válik, és az egyetlen dolog a rádió, ami segít ezen. Annyira szeretném hallani a műsoromat, bárcsak ismét működne ez a rádió.”

Ilyen és ehhez hasonló dolgokat mondhattam az Úrnak, és egyszer csak azt láttam a fejemben, hogy a hátsó hangszórónak van egy kettős bemenete, amelybe a kábelek csatlakoznak, és azt is láttam, hogy ez a kábel már nagyon kilazult, és mindjárt ki fog esni. Teljesen tisztán láttam ezt az elmémben, azonnal félre álltam az út mellé, kinyitottam a csomagtartót, hogy megnézzem, hogy mi van a hátsó hangszóró csatlakozásával.

Pontosan úgy volt, ahogy az elmémben láttam: a csatlakozó meglazult. Visszanyomtam a helyére, lecsuktam a csomagtartót, beugrottam az autóba, bekapcsoltam a rádiót, és olyan tisztán szólt, mint egy harangszó. „Hihetetlen, Uram, hogy még azzal is foglalkozol, hogy halgathassam a rádiót” – kiáltottam fel. Akkor értettem meg, hogy Isten nagyon közel van hozzánk, és az a vágya, hogy mélyen benne lehessen az életünkben, csak mi nem adjuk meg neki a lehetőséget.

Mondhatod, hogy Isten sohasem szólt még hozzám. Kérted, hogy szóljon? Kérdeztél tőle valaha is egy közvetlen kérdést? Vártál-e arra, hogy válaszoljon? Be kell ismerjem, hogy nem igazán gondoltam, hogy válaszolni fog, inkább csak panaszkodtam neki. De ezután kezdtem rájönni, hogy ha direkt kérdéseket teszünk fel Istennek, akkor gyakran direkt válaszokat is kapunk Tőle. Rájöttem, hogy gyakran csak azért szenvedtem valamiben hiányt, mert nem kértem tőle, hogy adjon.

Isten itt van, Isten munkálkodni akkar. Ő nem vonult el a világegyetem egy távoli sarkába. Ezt mondta Illés a Baál prófétáknak is, hogy „talán az isteneitek elmentek vakációra, vagy valami mást csinálnak?! Kiáltatok hangosabban!”

A mi Istenünk nem vonult el, Őt nagyon is érdekli életünk minden apró kis részlete. Ti a gyermekei vagytok, és nem szeret titeket elcsüggedve aggódva, vagy rettegve látni. Ki akar nyúlni felétek és segíteni akar nektek.

Ne gondoljátok, hogy Isten megérinthetetlen, elérhetetlen, megközelíthetetlen. Pál azt mondta az athéni filozófusoknak, hogy „Öbenne élünk, mozgunk és vagyunk.” Isten meg akarja nektek mutatni erejét, jelenlétét és szeretetét.

Isten hatalmas módon megmutatta Józsuének és az izraelieknek is, hogy velük van. Ennek következtében a föld elfoglalásának legnagyobb harca befejeződött és a föld nagyrészét ezzel az egy hatalmas ütközettel elfoglalták.

A 11.-ik fejezetben a felső Galileai vidék elfoglalása következik:

Amikor meghallotta ezt Jábín, Hácór királya, üzenetet küldött Jóbábhöz, Mádón királyához, Simrón királyához, Aksáf királyához,

és azokhoz a királyokhoz, akik az északi hegyvidéken laktak, meg a Kinnerettől délre levő síkságon, Sefelá-alföldön, meg a Dór mellett levő nyugati dombvonulaton;

a keleten és nyugaton lakó kánaániakhoz, az emóriakhoz, a hettitákhoz, a perizziekhez és jebúsiakhoz a hegyvidékre és a Hermón alatt lakó hiviekhez Micpá földjére.

Ezek kivonultak egész táborukkal. Annyi volt a nép, mint a tenger partján a homok; ló és harci kocsis is igen sok volt.

Mindezek a királyok egyesültek, és amikor megérkeztek, közösen ütöttek tábornak a Méróm vizénél, hogy harcoljanak Izráel ellen.

Akkor ezt mondta az ÚR Józsuének: Ne félj tőlük, mert holnap ilyenkor Izráelnek adom mindnyájukat halálra sebezve. Vágd át lovaik inát, és gyűjtsd fel harci kocsijaikat!

Józsué hirtelen rájuk tört egész hadseregével a Méróm vizénél, és megtámadta őket.

Az ÚR pedig Izráel kezébe adta őket. Megverték, és üldözték őket Szídón-Rabbáig és Miszrefót-Májimig, és a Micpe-völgyig kelet felé. Megverték őket, senkit sem hagytak elmenekülni.

Úgy tett velük Józsué, ahogyan meghagyta neki az ÚR: Lovaik inát átvágatta, harci kocsijaikat pedig fölgyújtotta.

Akkor visszafordult Józsué, elfoglalta Hácórt, királyát pedig megölte karddal. Mindezeknek a királyságoknak Hácór volt azelőtt a fővárosa.

Kardélre hányta, kiirtotta a benne levő élőlényeket mind, nem maradt meg egyetlen élő sem; Hácórt pedig fölperzselte.

Ezeknek a királyoknak minden városát elfoglalta Józsué királyaikkal együtt, és kardélre hányta, kiirtotta őket, ahogyan Mózes, az ÚR szolgája parancsolta neki.

De a halmokon álló városokat nem perzselte föl Izráel, egyedül csak Hácórt perzselte föl Józsué.

Ezeknek a városoknak minden zsákmánya és állata Izráel fiainak zsákmánya lett. Csak az embereket hányták kardélre, amíg mindenkit ki nem pusztítottak. Nem hagytak meg egy lelket sem.

Ahogy az ÚR megparancsolta szolgájának, Mózesnek, úgy parancsolta meg Mózes Józsuének, és úgy cselekedett Józsué. Semmiben sem tért el attól, amit az ÚR Mózesnek parancsolta.

Így foglalta el Józsué azt az egész országot: A hegyvidéket, az egész Délvidéket és Gósen egész földjét, a Sefelá-alföldet és a síkságot, Izráel hegyvidékét és alföldjét,

a Kopaszhegytől, amely Széír irányában emelkedik, Baal-Gádig, mely a Libánon völgyében a Hermón-hegy lábánál fekszik. Összes királyukat elfogta, levágta, megölte.

Hosszú ideig viselt háborút Józsué ezek ellen a királyok ellen.

Egyetlen város sem köthetett békét Izráel fiaival, csak a Gibeóban lakó hivviek. Mindent harcban foglaltak el.

Mert az ÚR megkeményítette a szívüket, hogy harcoljanak Izráel ellen. Ezért Izráel kiirtotta őket, nem volt irgalom számukra, hanem kipusztították őket, ahogyan az ÚR parancsolta Mózesnek.

Abban az időben elment Józsué, és kipusztította az anákokat a hegyvidékről, Hebrónból, Debirből, Anábból, Júda egész hegységéből és Izráel egész hegységéből. Városaikkal együtt kiirtotta őket Józsué.

Nem maradtak anákok Izráel fiainak földjén, csak Gázában, Gátban és Asdódban maradtak meg.

Így foglalta el Józsué az egész országot, egészen úgy, ahogyan az ÚR megígérte Mózesnek. Józsué pedig átadta azt Izráelnek, hogy birtokolják, mindegyik törzs a maga részét. És béke lett az országban a háború után.

Annak ellenére, hogy az egész földet elfoglaltá, mégis maradtak olyan kisebb területek, ahol ellenségeik megmaradtak. Hibát követtek el azzal, hogy nem foglalták el teljesen azt a földet, amit Isten nekik adott, pedig Ő azt mondta, hogy „neked adtam minden helyet, ahova lépsz.”

Ennek ellenére például a jebusziak ott maradtak Jeruzsálemben egészen Dávid idejéig, aki aztán elfoglalta, és attól kezdve nevezték azt Dávid városának. Más területeket ugyanígy meghagytak ellenségeik kezén, és ez később tragédiákhoz vezetett.

A 12.-ik fejezetben felsorolja azoknak a királyoknak a neveit, akik ellen harcoltak és akiket legyőztek.

A 13.-ik fejezetben:

Amikor Józsué megöregedett, és megvénült, ezt mondta neki az ÚR: Te megöregedtél, megvénültél, pedig még igen sok birtokba veendő maradt az országban.

Nem foglalták el tehát a teljes földet, és ezt párhuzamba állíthatjuk a saját lelki életünkkel is. Amint már említettem, az Igéret földjére való bevonulás a Lélekben való járás, a test feletti győzelmet jelképezi. Isten győzelmet ígért nekünk a testi vágyaink fölött, és ehhez csak birtokba kell vegyük új életünket. „Minden talpalatnyi földet, ahová a lábunkat tesszük, Isten nekünk adta már.”

A tragédia a legtöbb kereszténnyel az, hogy Lélekben indulnak, hatalmas erővel, és hatalmas győzelmeket érnek el lelki síkon, majd eljutnak egy lelki magaslatra, és megelégednek azzal a hellyel, tovább már nem akarnak harcolni Isten elhívásának jutalmáért. Hátradőlnek, és a múlt babérjain kezdenek pihengetni. Amikor beszélgetni hallod őket, akkor gyakran ezekről a múltbeli dicsőségekről és áldásokról kezdenek regélni, de semmi friss, új nincs az életükben a lélek síkján.

Lelki stagnálást jelent az, ha az Istennel való éltszerű kapcsolataid miatt vissza kell tekintés a múltadba. Isten azt akarja, hogy ebben a pillanatban is megtapasztaljad az Ő kegyelmét, szeretetét az életedben. Az izraeliek is eljutottak oda, hogy megelégedtek azzal, amelyük akkor volt.

Óvakodjatok a lelki magaslattól, ahol elkezdtek kényelemben élni a testi vágyaitokkal, mert lelkileg veszélyes zónába tévedtetek. A testünk a lelki életünk állandó ellensége. Fontos, hogy teljes mértékben birtokba vegyük azt, amit Isten megígért számunkra.

A Józsué 13.-ik fejezetében felsorolja azokat a földeket, amelyeket még nem vettek birtokba.

Csak Lévi törzsének nem adott örökséget: Izráel Istenének, az ÚRnak tûzáldozatait kapta örökségül az ígélet szerint.

A következőkben felsorolja a törzsek területének határait: Ruben és Gád földjeit.

A 14.-ik fejezet Kálebról szól, aki a tizenkét kém egyike volt, aki Józsuéval együtt kikémlelte a föld déli részét. Amikor visszajöttek, akkor jó híreket és egy hatalmas szőlőgerezdet hoztak vissza, amelyet egy nagy rúdra akasztva hoztak be a táborba. A másik tíz kém viszont azt mondta, hogy hatalmas falak, és óriások élnek a területen, és megijesztették a népet.

Mózes azt ígérte Kálebnak, hogy amikor elfoglalják a területet, akkor Kálebnek adja azt a területet, amit kikémlelt. Miután az északi területet elfoglalták,

Júda fiai Gilgálban Józsué elé járultak, és a kenizsi Káléb, Jefunne fia ezt mondta neki: Te tudod, hogy mit mondott az ÚR Mózesnek, az Isten emberének rólam és rólad Kádés-Barneában.

Negyven esztendő voltam, amikor elküldött engem Mózes, az ÚR szolgája Kádés-Barneából, hogy kémkedjem ebben az országban. Én olyan hírt hoztam neki, amilyen a szívemből jött.

Társaim azonban, akik velem együtt jöttek, megrémítették a nép szívét. De én teljes mértékben követtem Istenemet, az URat.

Azon a napon így esküdött meg Mózes: Bizony, a te örökséged lesz és a te fiaidé mindörökké az a föld, amelyre lábad lépett, mivel teljes mértékben követted az én Istenemet, az URat.

Mostanáig életben tartott engem az ÚR, ahogyan megígérte. Negyvenöt éve annak, hogy ezt az ígéletet tette az ÚR Mózesnek, amikor a pusztában járt Izráel. Most, éppen ma vagyok nyolcvanöt esztendő.

Még ma is olyan erős vagyok, mint amikor Mózes elküldött engem. Amilyen akkor volt az erőm, olyan az erőm most is: harcba vonulok, és visszatérek.

Most azért add nekem azt a hegyvidéket, amit megígért az ÚR azon a napon, hiszen te is hallottad akkor, hogy anákok vannak ott és megerősített nagy városok. Talán velem lesz az ÚR, és kiűzöm őket, ahogyan megígérte az ÚR!

Nagyon tetszik nekem ennek az idős fickónak a bátorsága. 85 esztendő korában harcba vonul.

Józsué megáldotta őt, és örökségül adta Hebrónt Kálébnak, Jefunne fiának.

Ezért lett Hebrón a kenizsi Kálébnak, Jefunne fiának az öröksége mind a mai napig, mert teljes mértékben követte az URat, Izráel Istenét.

Hebrón neve azelőtt Kirjat-Arba volt. Arba volt a legnagyobb ember az anákok között. Azután béke lett az országban, nem volt háború.

Káleb júdai volt, és Júdának a Jeruzsálemtől délre, a Jordántól és a Holt-tengertől keletre eső rész lett a területe, nyugaton pedig az Ejlát völgyéig, ahonnan már a Dán törzsé volt a terület egészen a tengerig.

A 15.-ik fejezetben a júdai határok leírását találjuk, majd a városok és a falvak felsorolása következik. A 62.-ik versben egy érdekes város: Én-Gedi, a Holt-tenger partján a mai napig is létezik, és ez az egyik kedvenc helyem: hihetetlen datolya ligetek, vízesések vannak ott.

A 16.-ik fejezetben a Manassé és Efraim törzsek területének leírása következik. Manassé egy része a Jordán keleti partján telepedett le, a másik pedig itt nyugaton Jerikótól Bételig, Jeruzsálemtől északra.

A 10.-ik versben:

A Gézerben lakó kánaániakat azonban nem űzték ki. Ezért ott laknak a kánaániak Efraim között még ma is, de robotos szolgálók lettek.

Ismét itt a föld teljes elfoglalásának és birtokba vételének egyik hiányossága. A Bírak könyvében olvashatunk majd arról, hogy ennek az engedetlenségnek mi lett az ára.

Amikor a Bibliában egy hosszú név felsoroláshoz értek, akkor csak nyugodtan ugorjátok át azokat, mert egyébként nagyon unalmassá válik az olvasás. Viszont nagyon ajánlom, hogy szerzzetek be egy jó Biblia-térképet a 12 törzs területével, mert ez sokkal többet tud segíteni abban, hogy megértsétek, hogy ezek a törzsek hová telepedtek le.

64 perc